

URANTIJOS KNYGA

IV DALIS. JĖZAUS GYVENIMAS IR MOKYMAI

1419 puslapis

---

129 DOKUMENTAS - JĖZAUS VĖLESNIS SUAUGUSIOJO GYVENIMAS

JĖZUS visiškai ir galutinai atsiribojo nuo Nazareto šeimos reikalų valdymo ir nuo tiesioginio vadovavimo jos nariams. Jis ir toliau, iki pat savo krikšto, rėmė šeimą finansiškai ir asmeniškai labai domėjosi kiekvieno iš savo brolių ir kiekvienos iš savo seserų dvasine gerove. Ir visuomet jis buvo iš tiesų pasirengęs padaryti viską, kas žmogiškai įmanoma, kad paguostų ir padarytų laiminga savo motiną našlę.

Žmogaus Sūnus dabar buvo visiškai pasirengęs visam lakui atsiskirti nuo Nazareto šeimos; o šitą padaryti jam buvo nelengva. Jėzus natūraliai mylėjo savo artimuosius; jis mylėjo savo šeimą, ir šitą natūralią meilę milžiniškai padidino jo nepaprastas atsidavimas jiems. Kuo daugiau save padovanojame savo bičiuliams, tuo labiau juos imame mylėti; ir kadangi Jėzus taip iki galo buvo atsidavęs savajai šeimai, tai jis mylėjo juos didžiule ir karšta meile.

Visa šeima pamažu ėmė suprasti, kad Jėzus ruošiasi juos palikti. Nujaučiamo išsiskyrimo liūdesį švelnino tikrai šitas palaipsnis metodas, kurio pagalba jie buvo rengiami tai akimirkai, kada jis paskelbs apie savo numatomą išvykimą. Per daugiau negu ketverių metų laikotarpį jie matė, kad jis ruošėsi šitam galutiniam išsiskyrimui.

1. DVIDEŠIMT SEPTINTIEJI METAI (21 M. PO KR. GIM.)

Šitų metų sausio mėnesį, 21 m. po Kr. gim., lietingą sekmadienio rytą, Jėzus paprastai atsisveikino su savo šeima, tikrai paaiškinęs, jog iškeliauja į Tiberiją, o po to vyks į kitus miestus prie Galilėjos Jūros. Ir šitaip jis paliko juos, niekada daugiau nebebuvo šitų namų nuolatinis narys.

Vieną savaitę jis praleido Tiberijoje, naujajame mieste, kuris netrukus turėjo vietoję Sepforio tapti Galilėjos sostine; ir pamatęs, kad mažai kas ten jį sudomino, jis iš

eilės perėjo per Magdalą ir Betsaidą ir pasiekė Kapernaumą, kur jis sustojo tam, kad aplankyti savo tėvo draugą Zabediejų. Zabediejaus sūnūs buvo žvejai; pats jis gamino valtis. Jėzus iš Nazareto puikiai ir projektavo, ir gamino; jis labai meistriškai darbavosi su medžiu; o Zabediejus apie šito meistro iš Nazareto sugebėjimus seniai žinojo. Zabediejus jau daug laiko mąstė apie patobulintų valčių gamybą; dabar šituos planus jis išdėstė Jėzui ir pasiūlė besisvečiuojančiam dailidei šitą sumanymą įgyvendinti drauge su juo, ir Jėzus be jokių dvejonių sutiko.

Jėzus su Zabediejumi dirbo tikrai truputį ilgiau negu vienerius metus, bet per šitą laiką jis sukonstravo naujo stiliaus valtį ir sukūrė visiškai naują valčių gaminimo metodiką. Geresnės technikos ir labai patobulintos bortų garinimo

---

1420 puslapis

---

metodikos dėka, Jėzus ir Zabediejus ėmė gaminti daug aukštesnio tipo valtis, laivus, kuriais ežere buvo galima plaukioti nepalyginamai saugiau už senesnius tipus. Kelerius metus Zabediejus, gamindamas šitas naujo stiliaus valtis, darbo turėjo tiek daug, kad jo maža įmonė visko padaryti nebepajėgė; greičiau negu po penkerių metų iš esmės visi laivai, plaukiojantys tame ežere, buvo pagaminti Zabediejaus dirbtuvėse Kapernaume. Galilėjos žvejams Jėzus tapo gerai žinomas kaip šitų naujųjų valčių projektuotojas.

Zabediejus buvo pakankamai pasiturintis žmogus; jo valčių gamybos dirbtuvės buvo prie ežero į pietus nuo Kapernaumo, o jo namai buvo ant ežero kranto netoli nuo Betsaidos žvejybos centro. Per tą ilgesnį negu vienerių metų laikotarpį, kada Jėzus buvo pasilikęs Kapernaume, jis gyveno Zabediejaus namuose. Jis ilgą laiką pasaulyje dirbo vienas, tai yra, be tėvo, ir jam labai patiko šitas periodas, kada jis dirbo drauge su tėvo partneriu.

Zabediejaus žmona, Salomėja, buvo Anaso, kuris vienu metu Jeruzalėje buvo aukštasis šventikas ir vis dar tebebuvo sedukiečių grupės įtakingiausias narys, savo posto netekęs tikrai prieš aštuonerius metus, giminaitė. Salomėja tapo didžiule Jėzaus gerbėja. Ji mylėjo jį taip, kaip mylėjo savo pačios sūnus, Jokūbą, Joną, ir Dovydą, tuo tarpu jos keturios dukros į Jėzų žiūrėjo kaip į savo vyresnįjį brolių. Jėzus dažnai išplaukdavo žvejoti su Jokūbu, Jonu, ir Dovydu, ir jie sužinojo, kad jis yra patyręs žvejys, o taip pat ir puikus valčių meistras.

Per visus šituos metus kiekvieną mėnesį Jėzus siuntė pinigus Jokūbui. Į Nazaretą jis sugrįžo spalio mėnesį tam, jog dalyvautų Mortos vestuvėse, ir jo vėl nebuvo Nazarete daugiau negu dvejus metus, kada jis sugrįžo prieš pat Simono ir Judo dvigubas vedybas.

Per visus šituos metus Jėzus gamino valtis ir toliau stebėjo, kaip žemėje gyvena žmonės. Dažnai jis eidavo aplankyti vilkstinių sustojimo vietas, per Kapernaumą ėjo tiesioginis maršrutas iš Damasko į pietus. Kapernaumas buvo stiprus romėnų karinis postas, o garnizonui vadovavo karininkas, kuris buvo pagonis tikintysis į Jahvę, "dievobaimingas žmogus," kaip žydai buvo įpratę vadinti tokius prozelitus. Šitas

karininkas buvo iš turtingos romėnų šeimos, ir jis pats ėmėsi Kapernaume pastatyti gražią sinagogą, kuri buvo padovanota žydams šiek tiek anksčiau negu Jėzus atvyko gyventi pas Zabediejų. Jėzus šitoje naujojoje sinagogoje per šituos metus vadovavo daugiau negu pusei pamaldų, ir kai kurie vilkstinių keliauninkai, kuriems teko būti sinagogoje, jį prisiminė kaip dailidę iš Nazareto.

Kada atėjo laikas mokėti mokesčius, tada Jėzus užsiregistravo "kvalifikuotu amatininku iš Kapernaumo." Nuo šios dienos iki savo žemiškojo gyvenimo pabaigos jis buvo žinomas kaip Kapernaumo gyventojas. Jis niekada netvirtino, jog oficialiai gyvena kitur, nors dėl įvairių piežasčių leido kitiems jo gyvenamąją vietą priskirti Damaskui, Betanei, Nazaretui, ir net Aleksandrijai.

Kapernaumo sinagogoje jis surado daug naujų knygų bibliotekos dėžėse, ir bent jau penkis vakarus per savaitę jis praleisdavo intensyviai studijuodamas. Vieną laisvą vakarą jis skirdavo bendravimui su vyresniojo amžiaus žmonėmis, o kitą vakarą jis praleisdavo su jaunimu. Jėzaus asmenybė turėjo kažką kilnaus ir įkvėpiančio, kas neabejotinai patraukdavo prie jo jaunos žmones. Jo akivaizdoje jie visada jausdavosi patogiai. Galbūt jo didžiąją paslaptį gerai sutarti su jais sudarė du dalykai, jis visada domėjosi tuo, ką jie veikia, tuo tarpu jiems patarinėjo retai, nebent jie prašydavo patarimo.

Zabediejaus šeima Jėzų beveik garbino, ir jie niekada nepraleisdavo klausimų ir atsakymų susiėjimų, kuriuos jis organizuodavo kiekvieną vakarą po

---

1421 puslapis

---

vakarienės prieš tai, kada išeidavo į sinagogą studijuoti. Jauni kaimynai taip pat dažnai ateidavo, kad dalyvautų šituose susirinkimuose po vakarienės. Šitų nedidelių susiėjimų metu Jėzus suteikdavo įvairų ir aukšto lygio mokymą, tiesiog tokio lygio, kokį tik jie galėjo suvokti. Su jais jis šnekėjosi gana atvirai, išreikšdamas savo idėjas ir idealus politikos, sociologijos, mokslo, ir filosofijos atžvilgiu, bet niekada neleisdavo sau kalbėti tarsi būtų galutinis autoritetas, išskyrus tuos atvejus, kada aptarinėdavo religiją— žmogaus ryšį su Dievu.

Kartą per savaitę Jėzus rengdavo susirinkimą su visais namiškiais, dirbtuvių pameistriais, ir pagalbiniams kranto darbininkais, nes Zabediejus turėjo daug samdinių. Ir būtent tarp šitų darbininkų Jėzus pirmą kartą buvo pavadintas "Mokytoju." Jie visi jį mylėjo. Jam patiko dirbti su Zabediejumi Kapernaume, bet jam trūko tų vaikų, žaidžiančių lauke prie Nazareto dailidės dirbtuvių sienos.

Iš Zabediejaus sūnų Jokūbas labiausiai susidomėjo Jėzumi kaip mokytoju, kaip filosofu. Jonas daugiausia dėmesio kreipė į jo religinį mokymą ir į jo pažiūras. Dovydas jį gerbė kaip mechaniką, bet mažai galvodavo apie jo religines pažiūras ir filosofinius mokymus.

Per Sabatą dažnai ateidavo Judas, kad pasiklausytų, kaip Jėzus kalba sinagogoje, ir pasilikdavo, kad su juo pabendrautų. Ir kuo daugiau Judas bendravo su savo vyriausiuoju broliu, tuo daugiau jis ėmė įsitikinti, kad Jėzus tikrai yra didis žmogus.

Šitais metais Jėzus padarė didžiulę pažangą, aukštesniu lygiu įvaldydamas savo žmogiškąjį protą ir pasiekdamas naujas ir aukštas sąmoningo ryšio pakopas su viduje gyvenančiu savo Minties Derintoju.

Tai buvo paskutiniai jo sėslaus gyvenimo metai. Niekada daugiau Jėzus nebepraleido ištisų metų vienoje vietoje ar ties vienu užsiėmimu. Jo žemiškųjų kelionių metas sparčiai artėjo. Intensyvios veiklos periodai nebebuvo toli ateityje, bet dabar tarp paprasto, bet aktyvaus jo praeities gyvenimo ir dar intensyvesnės ir atkaklesnės jo viešosios tarnystės netrukus turėjo įsiterpti keleri metai intensyvaus keliavimo ir labai įvairios asmeninės veiklos. Jo kaip šios sferos žmogaus mokymas turėjo būti užbaigtas iki to laiko, kada jis galės pradėti savo mokymo ir pamokslavimo karjerą kaip savęs padovanojimo Urantijoje dieviškosios ir požmogiškosios fazių išstobulintas Dievas-žmogus.

2. DVIDEŠIMT AŠTUNTIEJI METAI (22 M. PO KR. GIM.)

Kovo mėnesį, 22 m. po Kr. gim., Jėzus paliko Zabediejų ir Kapernaumą. Jis paprašė nedidelės sumos pinigų, kad padengtų savo išlaidas Jeruzalėje. Dirbdamas su Zabediejumi, jis gaudavo tikrai nedidelę pinigų sumą, kurią kiekvieną mėnesį siųsdavo šeimai į Nazaretą. Vieną mėnesį pinigų į Kapernaumą ateidavo Juozapas; kitą mėnesį į Kapernaumą ateidavo Judas, paimdavo pinigus iš Jėzaus ir nunešdavo į Nazaretą. Judo žvejybos centras buvo tik už kelių mylių į pietus nuo Kapernaumo.

Kada Jėzus atsisveikino su Zabediejaus šeima, tada jis sutiko pasilikti Jeruzalėje iki Perėjimo šventės, ir jie visi pažadėjo į tą šventę atvykti. Jie net susitarė Perėjimo vakarienę valgyti drauge. Jie visi liūdėjo, kada Jėzus paliko juos, ypač Zabediejaus dukros.

Prieš išeidamas iš Kapernaumo, Jėzus ilgai šnekėjosi su savo nauju draugu ir artimu partneriu Jonu Zabediejumi. Jis sakė Jonui, jog galvoja daug keliauti, kol "ateis manoji valanda" ir paprašė Joną, kad vietoje jo kiekvieną mėnesį šiek tiek pinigų siųstų šeimai į Nazaretą tol, kol

---

1422 puslapis

---

jam priklausantys pinigai bus išnaudoti. Ir Jonas prižadėjo šitaip: "Mano Mokytojau, tvarkyk savo reikalą, atlik savo darbą šiame pasaulyje; aš veiksiu vietoje tavęs šitame ar bet kuriame kitame reikale, ir aš tikrai prižiūrėsiu tavo šeimą, net ir taip, kaip aš padėčiau savo paties motinai ir kaip rūpinčiausi savo paties broliais ir seserimis. Tavo pinigų, kuriuos turi mano tėvas, aš išmokėsi taip, kaip tu nurodei ir priklausomai nuo būtinybės, o kai tavo pinigai bus išnaudoti, jeigu aš daugiau jų negausiu iš tavęs ir jeigu tavo motina

bus varge, tada aš pasidalinsiu su ja savo paties uždarbiu. Eik savo keliu ramus. Aš tvarkysiu visus šituos reikalus vietoje tavęs."

Dėl to, kada Jėzus išvyko į Jeruzalę, tai dėl tų pinigų, kurie priklausė Jėzui, Jonas pasitarė su savo tėvu, Zabediejumi, ir jis buvo nustebintas, kad buvo tokia didžiulė suma. Kadangi Jėzus šitą reikalą buvo iki galo patikėjęs jiems, tai jie sutarė, kad geriau būtų šituos pinigus investuoti į nuosavybę, o pajamas panaudoti Nazarteto šeimos paramai; ir kadangi Zabediejus žinojo apie nedidelį namą Kapernaume, kuris buvo užstatytas ir kuris buvo parduodamas, tai jis paliepė Jonui šitą namą nupirkti už Jėzaus pinigus ir savo draugo turtą valdyti patikėtinio teise. Ir Jonas padarė taip, kaip jam patarė tėvas. Dvejuis metus nuomos mokėstis už šitą namą buvo naudojamas tam, jog būtų padengiamas užstatas, ir šie pinigai, kartu su tam tikra didžiule suma, kurią Jėzus neužilgo atsiuntė Jonui, kad būtų naudojama, kai to prireiks šeimai, beveik prilygo šito skolinio įsipareigojimo dydžiui; o Zabediejus davė tą skirtumą, taip, kad Jonas, kada atėjo tam laikas, sumokėjo užstato likutį, šituo užtikrindamas visišką teisę į šitą dviejų kambarių namą. Šitaip Jėzus tapo namo Kapernaume savininku, bet jam apie tai nebuvo pranešta.

Kada šeima Nazarete sužinojo, kad Jėzus iš Kapernaumo išėjo, tai jie, nieko nežinodami apie šitą finansinį susitarimą su Jonu, manė, kad jiems atėjo laikas toliau gyventi nebegaunant jokios paramos iš Jėzaus. Jokūbas prisiminė savo sutartį su Jėzumi ir, padedamas savo brolių, nuo šiol prisiėmė visišką atsakomybę dėl to, jog pasirūpintų šeima.

Bet sugrįžkime atgal pas Jėzų Jeruzalėje. Beveik du mėnesius didžiąją laiko dalį jis praleido klausydamasis diskusijų šventykloje, retkarčiais apsilankydamas įvairiose rabinų mokyklose. Sabato dienomis didžiąją laiko dalį jis praleisdavo Betanėje.

Į Jeruzalę Jėzus buvo atsinešęs laišką nuo Salomėjos, Zabediejaus žmonos, jį pristatantį buvusiam aukštajam šventikui, Anasui, kaip "tą, kuris yra toks pat, kaip ir mano sūnūs." Anasas praleido daug laiko su juo, asmeniškai nusivedė į tą daugelį Jeruzalės religinių mokytojų akademijų. Nors Jėzus išsamiai susipažino su šitomis mokyklomis ir atidžiai stebėjo jų mokymo metodiką, bet viešai jis nė karto nepaklausė nė vieno klausimo. Nors Anasas į Jėzų žiūrėjo kaip į didį žmogų, bet jis buvo pasimetęs dėl to, kaip jam galėtų patarti. Jis suprato, kaip tai būtų kvaila patarti jam stoti į bet kurią iš šitų Jeruzalės mokyklų studentu, ir vis tik jis puikiai žinojo, kad Jėzui niekada nebus suteiktas oficialaus mokytojo statusas, kadangi jis niekada nesimokė šitose mokyklose.

Netrukus atėjo Perėjimo šventės metas, ir kartu su miniomis iš visų kampelių į Jeruzalę iš Kapernaumo atkeliavo Zabediejus ir jo visa šeima. Jie visi apsistojo erdvuose Anaso namuose, kur atšventė Perėjimo šventę kaip viena laiminga šeima.

Prieš pasibaigiant šitai Perėjimo šventinei savaitei, visiškai atsitiktinai, Jėzus sutiko turtingą keliauninką ir jo sūnų, jauną vyrą maždaug septyniolikos metų amžiaus. Šitie keliauninkai buvo kilę iš Indijos, ir dabar vyko aplankyti Romos ir įvairių kitų vietų prie Viduržemio jūros, jie buvo pasirūpinę, kad į Jeruzalę atvyktų

Perėjimo šventės metu, tikėdamiesi surasti ką nors, kas galėtų būti vertėjas abiems ir repetitorius sūnui. Tėvas atkakliai prašė, kad Jėzus sutiktų keliauti su jais. Jėzus papasakojo jam apie savo šeimą ir paaiškino, jog vargu ar tai būtų dora išvykti beveik dvejiems metams, per šį laiką ji galėtų patekti į vargą. Tuomet, šitas keliautojas iš Rytų pasiūlė Jėzui iš anksto sumokėti vienerių metų užmokestį, kad jis galėtų šiuos pinigus patikėti savo draugui tam, kad apsaugotų jo šeimą nuo nepriteklių. Ir Jėzus sutiko išvykti į šitą kelionę.

Jėzus šitą didžiulę sumą perdavė Jonui, Zabediejaus sūnui. Ir jums buvo papasakota, kaip Jonas šituos pinigus panaudojo tam, kad padengtų Kapernaumo nuosavybės užstatą. Jėzus iki galo atskleidė Zabediejui viską, kas buvo susiję su šita kelione Viduržemio jūra, bet liepė apie tai nepasakoti niekam, net ir savo paties šeimai, ir Zabediejus iš tikrųjų niekada neatskleidė, kad jis žinojo, kur Jėzus buvo per šitą ilgą beveik dvejų metų laikotarpį. Prieš Jėzui sugrįžtant iš šitos kelionės, Nazareto šeima buvo jau beveik susitaikiusi su mintimi, kad jis yra nebegyvas. Tiktai Zabediejaus, kuris keleta progų buvo nuvykęs į Nazaretą su savo sūnumi Jonu, užtikrinimai Marijos širdyje palaikė rusenančią viltį.

Per šitą laiką Nazareto šeima gyveno labai gerai; Judas žymiai padidino savąją dalį ir šitą papildomą dalį davė tol, kol vedė. Nepaisant to, kad jiems mažai bereikėjo pagalbos, Jonas Zabediejus buvo įpratęs kiekvieną mėnesį nuvežti dovanų Marijai ir Rūtai, kaip tą buvo nurodęs Jėzus.

3. DVIDEŠIMT DEVINTIEJI METAI (23 M. PO KR. GIM.)

Jėzus visus savo dvidešimt devintuosius metus praleido užbaigdamas kelionę Viduržemio jūra ir po šalis, esančias prie jos. Pagrindiniai įvykiai, tiek, kiek mums yra suteiktas leidimas šituos patyrimus atskleisti, sudaro temas tų pasakojimų, kurie bus pateikti iš karto po šito dokumento.

Per visą šitą kelionę po romėnų pasaulį, dėl daugelio priežasčių, Jėzus buvo žinomas, kaip *Damasko raštininkas*. Tačiau, Korinte ir kitose vietose, jam keliaujant atgal, jis buvo žinomas *žydų repetitoriaus* vardu.

Jėzaus gyvenime tai buvo gausus įvykiais periodas. Nors šitoje kelionėje jis užmezgė daug ryšių su savo bičiuliais žmonėmis, bet šitas patyrimas yra jo gyvenimo tokia fazė, kurios jis niekada neatskleidė nei savo šeimos kuriam nors nariui, nei kuriam nors iš apaštalų. Jėzus nugyveno savo gyvenimą materialiam kūne ir išvyko iš šito pasaulio niekam nežinant (išskyrus Zabediejų iš Betsaidos), kad jis buvo atlikęs šitą didžiulę kelionę. Kai kurie jo draugai galvojo, kad jis sugrįžo į Damaską; kiti manė, kad jis buvo išvykęs į Indiją. Jo paties šeima buvo linkusi patikėti, kad jis buvo Aleksandrijoje, nes jie žinojo, kad kažkada jis buvo kviečiamas vykti ten ir tapti chazano padėjėju.

Kada Jėzus sugrižo į Palestiną, tada jis nedarė nieko, jog pakeistų savo šeimos nuomonę, kad jis iš Jeruzalės buvo išvykęs į Aleksandriją; jis leido jiems ir toliau tikėti, kad visą tą laiką, kada jo nebuvo Palestinoje, jis praleido tame žinių ir kultūros centre. Tiktai Zabediejus, valčių meistras iš Betsaidos, žinojo tiesą apie šituos reikalus, o Zabediejus apie tai nepasakojo niekam.

Visuose savo mėginimuose iššifruoti Jėzaus gyvenimo Urantijoje prasmę, jūs turėtumėte prisiminti Mykolo savęs padovanojimo motyvą. Jeigu jūs norėtumėte suvokti daugelio jo darbų, kurie akivaizdžiai buvo keisti, prasmę, tai jūs turėtumėte suprasti jo gyvenimo jūsų pasaulyje tikslą. Jis buvo nuolat atsargus, kad nesukurtų

1424 puslapis

---

per daug patrauklios ir dėmesį pritraukiančios asmeninės karjeros. Jis nenorėjo savo bičiulių žmonių patraukti kokiais nors neįprastais ar nepaprastais dalykais. Jis buvo atsidavęs tokiam darbui, kurio dėka dangiškąjį Tėvą apreiškė savo bičiuliams mirtingiesiems ir tuo pačiu metu jis buvo pasišventęs didingai užduočiai savo mirtingąjį žemiškąjį gyvenimą nugyventi taip, kad visą laiką paklustų šito paties Rojaus Tėvo valiai.

Jėzaus gyvenimą žemėje taip pat visada padės suprasti tai, jeigu visi mirtingieji, studijuojantys šitą dieviškąjį savęs padovanojimą, prisimins, kad, nors jis gyveno šį išikūnijimo gyvenimą *Urantijoje*, bet gyveno jį savo visai *visatai*. Su tuo gyvenimu, kurį jis gyveno mirtingosios prigimties materialiam kūne kiekvienos atskiros apgyvendintos sferos labai visoje Nebadono visatoje, buvo susieta kažkas tokio, kas yra ypatinga ir kas įkvepia. Lygiai taip pat tas taikytina ir visiems tiems pasauliams, kurie buvo apgyvendinti nuo jo gyvenimo Urantijoje išimintinų laikų. Ir lygiai taip pat tą bus galima pasakyti ir apie visus pasaulius, kurie gali būti apgyvendinti valiniais tvariniais per šitos vietinės visatos visą ateities istoriją.

Žmogaus Sūnus, šitos kelionės po romėnų pasaulį laikotarpiu ir šitos kelionės patyrimų dėka, savąjį švietimą iš esmės užbaigė užmegzdamas ryšius su savo laikmečio ir savo kartos įvairiomis pasaulio tautomis. Iki savo sugrižimo į Nazaretą, dėl to, kad jis šitaip mokėsi kelionių metu, jis beveik iki galo sužinojo, kaip gyvena ir dirba žmogus Urantijoje.

Jo kelionės po Viduržemio jūros baseino šalis tikslas buvo *pažinti žmones*. Šitos kelionės metu jis glaudžiai suartėjo su šimtais žmonių. Jis sutiko ir mylėjo visų rūšių žmones -turtungus ir skurdžius, aukštus ir žemus, juodus ir baltus, mokytus ir nemokytus, kultūringus ir nekultūringus, gyvuliškus ir dvasingus, religingus ir nereligingus, moralius ir amoralius.

Šitos kelionės po Viduržemio jūrą metu Jėzus padarė didžiulę pažangą savo žmogiškojoje užduotyje įvaldydamas materialų ir mirtingą protą, o viduje gyvenantis jo Derintojas pasiekė didžiulės pažangos išskeldamas ir dvasiškai užkariaudamas šitą patį žmogiškąjį intelektą. Šitai kelionei baigiantis Jėzus iš tikrųjų žinojo—su visu

žmogiškuoju tvirtumu—kad jis yra Dievo Sūnus, Visuotinio Tėvo vienas iš Sūnų Kūrėjų. Derintojas vis daugiau ir daugiau galėjo Žmogaus Sūnaus prote atkurti neryškius prisiminimus apie jo patyrimą Rojuje bendraujant su savo dieviškuoju Tėvu prieš tai, kada jis ėmėsi organizuoti ir valdyti šitą Neadono vietinę visatą. Tokiu būdu iš tikrųjų Derintojas, po truputėlį, atstatė į Jėzaus žmogiškąją sąmonę tuos reikalingus prisiminimus apie jo ankstesniąją ir dieviškąją egzistenciją beveik amžinos praeities įvairiose epochose. Ikižmogiškojo patyrimo paskutinis epizodas, kurį pateikė Derintojas, buvo atsisveikinimo metu jo pokalbis su Emanueliu iš Salvingtono, prieš pat atsisakant sąmoningos asmenybės tam, kad pradėtų Urantijos įsikūnijimą. Ir šitas paskutinis atminties vaizdinys apie ikižmogiškąją egzistenciją Jėzaus sąmonėje buvo ryškiai atkurtas tą pačią dieną, kada Jonas jį pakrikštijo Jordano upėje.

4. ŽMOGIŠKASIS JĖZUS

Stebintiems vietinės visatos dangiškiesiems protingiems tvariniams šita kelionė po Viduržemio jūrą buvo labiausiai jaudinantis iš visų Jėzaus žemiškųjų patyrimų, bent jau imant jo visą karjerą iki pat jo nukryžiavimo ir mirtingojo mirties. Tai buvo jo *asmeninio tarnavimo* nuostabus periodas, kaip kontrastas netrukus prasidėsiančiai viešojo tarnavimo epochai. Šitas unikalus epizodas dar daugiau patraukė dėmesį, nes šituo metu jis vis dar tebebuvo dailidė iš Nazareto, valčių meistras iš Kapernaumo, raštininkas iš Damasko; jis vis dar tebebuvo Žmogaus Sūnus. Jis dar nebuvo

---

1425 puslapis

---

iki galo įvaldęs savo žmogiškojo proto; Derintojas nebuvo iki galo įvaldęs ir nebuvo padaręs savo neatskiriama dalimi mirtingojo tapatybės. Jis vis dar tebebuvo žmogus tarp žmonių.

Žmogaus Sūnaus grynai žmogiškasis religinis patyrimas—asmeninis dvasinis augimas—per šituos, dvidešimt devintuosius, metus pakilo beveik į aukščiausią pasiekimo tašką. Šitas dvasinio vystymosi patyrimas visą laiką buvo palaipsnis augimas nuo tos akimirkos, kada atvyko jo Minties Derintojas, iki tos dienos, kada buvo užbaigtas ir patvirtintas tas natūralus ir normalus žmogiškasis ryšys tarp žmogaus materialaus proto ir dvasia apdovanoto proto—reiškinys, paverčiantis šituos du protus vienu, patyrimas, kurį Žmogaus Sūnus pasiekė visiškai ir galutinai, kaip įsikūnijęs šios sferos mirtingasis, tą dieną, kada buvo pakrikštytas Jordano upėje.

Nors neatrodė, jog, per savo gyvenimo metus, jis būtų išitraukęs į tokį didelį skaičių formalaus bendravimo su savo Tėvu danguje periodų, bet jis išstobulino vis veiksmingesnius būdus, kaip asmeniškai bendrauti su viduje gyvenančios Rojaus Tėvo dvasios buvimu. Jis gyveno realų gyvenimą, pilnakraujį gyvenimą, ir tikrai normalų, natūralų, ir vidutinį gyvenimą materialiam kūne. Jis iš savojo asmeninio patyrimo žino tai, kas prilygsta žmogiškųjų būtybių gyvenimo laiko ir erdvės materialiuose pasauliuose visumos tikrovei.

Žmogaus Sūnus patyrė žmogiškųjų emocijų tuos plačius spektrus, kurie prasideda nuo didžiausio džiaugsmo ir baigiasi giliausiu skausmu. Jis buvo džiaugsmo vaikas ir būtybė, turinti retą gero humoro jausmą; lygiai taip pat jis buvo "žmogus, pažinęs liūdesį ir patyręs sielvartą." Dvasine prasme, jis iš tiesų gyveno mirtingojo gyvenimą nuo apačios iki viršaus, nuo pradžios iki pabaigos. Materialiu požiūriu, galėtų atrodyti, kad jis išvengė tokio gyvenimo, kuris sudaro žmogiškosios egzistencijos abu visuomeninius kraštutinumus, bet intelektualiai jis visiškai susipažino su žmonijos visapusių ir užbaigtu patyrimu.

Jėzus žino sferų evoliucinių ir kylančiųjų mirtingųjų mintis ir jausmus, akstinus ir impulsus, nuo gimimo iki mirties. Žmogiškąjį gyvenimą jis gyveno nuo fizinio, intelektualaus, ir dvasinio savojo aš pačios pradžios, toliau patyrė kūdikystę, vaikystę, jaunystę, ir suaugusiojo gyvenimą—net patyrė žmogiškąją mirtį. Jis ne tik perėjo per šituos įprastus ir pažįstamus intelektualaus ir dvasinio vystymosi žmogiškuosius periodus, bet jis *taip pat* iki galo patyrė tas aukštesnes ir labiau išsivysčiusias žmogaus ir Derintojo susiderinimo fazes, kurias iš viso pasiekia toks nedidelis skaičius Urantijos mirtingųjų. Ir šitokiu būdu jis patyrė mirtingojo žmogaus visą gyvenimą, ne vien tik taip, kaip jis yra nugyvenamas jūsų pasaulyje, bet taip pat ir taip, kaip jis yra nugyvenamas visuose kituose laiko ir edvės evoliuciniuose pasauliuose, net aukščiausiuose ir labiausiai išsivysčiusiuose iš visų pasaulių, kurie yra įsitvirtinę šviesoje ir gyvenime.

Nors šitas tobulas gyvenimas, kurį jis gyveno mirtingojo materialaus kūno pavidalu, nesulaukė beribio ir visuotinio pritarimo iš jo bičiulų mirtingųjų, iš tų, kuriems atsitiktinai teko būti jo bendraamžininkais žemėje, bet vis tik, tas gyvenimas, kurį Jėzus iš Nazareto nugyveno materialiam kūne ir Urantijoje, tikrai gavo visišką ir besąlygišką Visuotinio Tėvo patvirtinimą, kadangi jis vienu ir tuo pačiu metu, ir per vieną ir tą patį asmenybės gyvenimą, kuo pilniausiai apreiškė amžinąjį Dievą mirtingajam žmogui ir pristatė ištobulintą žmogiškąją asmenybę Begalinio Kūrėjo pasitenkinimui.

Ir tai buvo jo teisingas ir aukščiausias tikslas. Jis nenusileido žemyn tam, kad Urantijoje gyventų kaip tobulas ir išsamus pavyzdys bet kuriam vaikui ar suaugusiajam, bet kuriam vyrui ar moteriai, tame amžiuje ar bet kuriame kitame amžiuje. Tai, iš tikrųjų, yra tiesa, kad jo pilnakraujame, turtingame, gražiame, ir kilniame gyvenime visi mes galime surasti daug to, kas yra nuostabus pavyzdys, kas dieviškai įkvepia, bet tai yra dėl to, kad jis gyveno teisingą ir tikrai žmogišką gyvenimą. Jėzus

---

1426 puslapis

---

savojo gyvenimo žemėje negyveno tam, jog visoms kitoms žmogiškosioms būtybėms parodytų tokį pavyzdį, kad jį kopijuotų. Jis gyveno šitą gyvenimą materialiam kūne tarnaudamas su tokiu gailėstingumu, su koku ir jūs visi galite žemėje nugyventi savąjį gyvenimą; ir kada jis gyveno savo mirtingą gyvenimą savo laiku ir *toks, koks jis buvo*, tuo jis rodė pavyzdį mums visiems, jog mes šitaip gyventume savo gyvenimą savo laiku ir *tokie, kokie mes esame*. Jūs galite ir netrokšti gyventi jo gyvenimo, bet jūs galite nuspręsti *gyventi savo gyvenimą*, net ir taip, ir tokiu pat būdu, kaip gyveno jis. Jėzus gali

ir nebūti formalus ir išsamus pavyzdys visų amžių visiems mirtingiesiems šitos vietinės visatos visose sferose, bet jis amžinai yra įkvėpimas ir vadovas visiems Rojaus piligrimams iš pirminio kilimo pasaulių žengiantiems aukštyn per visatų visatą ir toliau per Havoną į Rojų. Jėzus yra *naujasis ir gyvasis kelias* nuo žmogaus iki Dievo, nuo to, kas yra dalinis, iki to, kas yra tobulas, nuo to, kas yra žemiškas, iki to, kas yra dangiškas, iš laiko į amžinybę.

Iki dvidešimt devintųjų metų pabaigos Jėzus iš Nazareto iš esmės užbaigė nugyventi tokį gyvenimą, kokio yra reikalaujama iš mirtingųjų, gyvenančių materialiam kūne. Jis atėjo į žemę toje Dievo pilnatvėje, kuri turėjo būti parodyta žmogui; dabar jis buvo tapęs beveik žmogaus tobulumu, laukiančiu savosios progos, kad pasirodytų Dievui. Ir visa tai jis padarė iki jam suėjo trisdešimt metų

[Ankstesnis dokumentas](#) | [Kitas dokumentas](#) | [Turinys](#)

© 2004 Urantijos Fondas. Visos teisės yra saugomos.
